

העברי שבארץ? אבל, רבותי, למי הם מספרים
 בבא-טעיות? כאלו? בספורתא מה, שלא
 לדבר דברי הבאי ושטותים כאלה. הכל יודעים
 כי אין הענין הזה אלא ענין של איזת עינים
 וכי אין כאן לא תרבות ולא חניך עברי כי
 אצ' פשוט דאנת פרנסה, או כמו שאומרים
 עתה, שאלה כלכלית. ומה לא יעשה יהודי
 בשביל פרנסה? כודאי ישחמשו בכל כלי-זינם
 של תורקוסיה וחבריו כדי לדפטר מהאויב
 המסוכן באמת בשבילם, שכל דבריו מוצאים
 הד-קול בלבנות קוראיו הרבים בארץ ובחול,
 ונשמעים גם שם, בחלונות הגבוהים, במקומות
 הזם שדנים ע"א התקציב של החניך העברי בא"י.
 אלא שה' בן-יהודה אינו מתפעל, כנראה,
 מכל אשר הם זוממים לעשות נגדו בגלוי ובסתר.
 הן לא חמול הוא בארץ ובמשך ארבעים שנות
 עבודתו בציון ובירושלם כבר זכה ב"ה לטעם
 גם טעם מאסר והרמות ורדיפות ממחנגדיו
 ומידיו, והכל בגלל מלחמותיו הקשות נגד
 הצניעות הישנה והחדשה וביתוד בעד התרבות
 והחניך העברי שבארץ. ה' בן-יהודה הוא בקי
 ורגיל בעניני חרמות וחרם זה של רמורים —
 הרביעי, כמדומני, במספר — לא מעלה ולא
 מוריד. הוא עשוי לבלי חת וכל כלי יוצר עליו
 לא יצלת. בכל דור ודור עומדים לכלותו אלא
 שהקב"ח — אעפ"י שאינו מחסידיו הגדולים כידוע
 — מצילתו מידם.

אבל על מי אני דואג ומיצר? — על
 עזמות.

עזמות זה, אישר בשמו כן הוא, צופה
 ומכינו, טבעד למסוה לכל הליכותיהם של
 עסקיניו, סופריניו, מוריניו ופועלינו חורק עלי. ס
 מעבר לנהר סטבטיון אכני בליסצראות משכת
 לשבת, קולע אל הטמרה ואינו מחטיא...

ועצתי אמונה למר עזמות — אם אמנא
 ישנה בריח שכזו בחיים — שאם חלמיד-חכם
 הוא או סתם חכם, אל יצא יחדי בלילות, ואם
 בעל אשה ובנים הוא, ילך ויצוה לביתו בעוד
 מועד, כי האוטודפה ערוכה בשבילו מכבר
 והתלנים אורבים לו מכל צד, ואו...

אבל, מי זה עזמות?
 זוהי השאלה!

בן-ארם

"אינקוויזיציה"

מוסד חדש בירושלם!

לא אינקוויזיציה הנית שהיתז באספטיה
 לפני ארבע מאות שנה ולא זו שחיתה בירושלם
 עיר הקדש לפני עשרות אחרות בשנים, כי אם
 אינקוויזיציה "לאומית" חדשה נוסדה בעירנו
 בזמן האחרון.

לא תלנים, כמו לפני, אנשים פשוטים,
 גסים ומגשימים, מענים ומסירים ומטריחים איתך
 לחמיר את דתך, כי אם, כנופיא ידועה מחבר
 המורים והסופרים בעירנו, נושאי התרבות
 והחניך העברי בארץ, עורכים אינקוויזיציה
 קולטורית, מנוסס ודקה עד דכדוכה של נפש,
 לכל מי שמעז להוציא מפיו או מעט דעה
 שלא כדעתם וכרצונם הם.

הראשון שנפל בחרפם היה מ. י. בגלל
 מאמר שנחפסס, כידוע, בדאר היום בחתימת
 מ. י. ברוח של התנגדות על הישיבה הראשונה
 של אספס-הנבחרים, נערכה לו אוטודפה כדבעי
 ע"י חבריו המרים צחוק הכנופיא הידועה, ואך
 הודות למאמר שהופיע אז בדאר-היום ניצל
 מידם כאוד מוצל מאש.

בינתיים נחפרסם מאמר בדהשלה על
 הישיבה הראשונה של אספס-הנבחרים, שלא
 הצליחה והשאירה רשע מרי ועל "הפזיחה הקרה
 והיבשה שלא שפכה באולם ועל העולם רוח
 של קדושה ונשמח יתרה" ועל עוד דברים כאלה
 שמתוכם אפשר היה ללמד כי מחבר המאמר
 הלז הוא מ. י. בעצמו...

ועכשיו עלה על המוקד הארון אליעזר
 בן-יהודה בכבודו ובעצמו.

בגלל מאמריו האחרונים בדבר "מנירת
 בתי הספר ודעתו הגלויה, שדרך ארץ קדשה
 לתורה קנה לו "מפטיר" ועורר נגדו המתם
 של כל המורים דנוגעים בדבר, ובאספתם
 האחרונה נתקבלת החלטה לפקד על המורים שהם
 חברים לאגודה. שפתנו" לעזבה, מפני כי בראש
 האגודה הזו עומד אדם המתכין לתחריב את
 התרבות והחניך העברי שבארץ.

אכן, זוהי החלטה נאה לבטלנים.
 הבינורם? — כשרוגים על החזן, אין טרקים
 קדושה.

ומהפלא אני באמת איכזה זה לא באו
 לידי החלטה יותר הגיונית ויותר קיצונית: לפקד
 על המורים לבלי דבר עברית. מפני כי
 אביה ויוצרה של השפה העברית בארצנו הוא
 בן-יהודה... הן זוהי הפסיכולוגיה היפה של
 אנשים כאלה עיר מקרמת דנא, ועל אדותיה
 דבר המנוח ברזילי במאמרו ב"האר" עוד
 לפני עשר שנים. הוא ספר אז כי אחד
 האנשים היוצר מוכים" שבארץ ישראל, השיב
 לו פעם אחת בז'נגן בעת שהוא (המנוח) דבר
 עברית: "מפני שהוא ממאס לדבר
 בלשוננו של "בן-יהודה".

אבל, רבותי, טובה פסיכולוגיה עם מעט
 הגיון, עם קורטוב אחד של שכל: הן החלטה
 זו שלהם, חוץ ממה שהיא מגוחכת ומעשה שטות
 וחפזון, הרי זה מעשה מכוער, הרבה יותר
 מכער ממנשי הרבנים הקנאים שלפני עשרות
 שנים בירושלים.

אפשר אולי לבלי להסכים לדבריו או
 לחלק מדבריו של ה' בן-יהודה, אפשר לחלק
 עליו או להתוכח עמו בפה ובכתב, כמנהג אנשים
 בני-תרבות ונמוס באמת, אפשר גם לקצת
 איסתניסים" להתרעם על הטון הנשמע פה ושם
 במאמריו האחרונים, אבל לבוא ולהכריז עליו
 חרם בגלל דעותיו אלו — זוהי, בלי ספק,
 מעשה-אלמות נגד חפשי הדעות מצד אלה
 המתמרים למשכילים ודוגלים בשם התרבות והרוח
 המחשבה. הן החרם הזה עצמו בצורתו הרחוקה
 מן השכל והרגיון הישר, מוכיח למדי כי אמנם
 צדקו דברי הקטגוריה של ה' בן-יהודה נגדם...

ומבטיחים לי כי חוץ מהחלטה היפה הזו
 שהיא עכ"פ בבחינת ישב ואל תעשה, יש
 החלטה אחרת שיש בה משום קום ועשה.
 אומרים כי החלטה זו אינה אלא פתיחה
 לאינקוויזיציה השאית שהם מכינים לבן-יהודה,
 כי זוהי שטח שלמה לרדף אותו עד חרטה כבימים
 המוכים' ההם וכי החרם הזה שהכריזו עליו
 הפעם — הוא רק חצייה הראשונה של המערכה.
 וכל כך למה? — משום שבן-יהודה זה עושה
 תעמולה המכוונת להחריב את התרבות והחניך